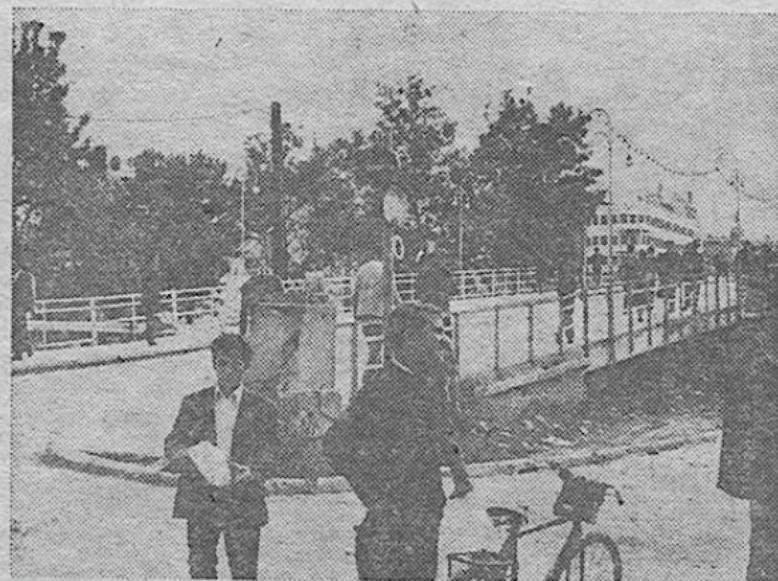

ШЕЋЕР ИЛИ БИРОКРАТИЈА У КРВИ

НЕСРЕЋАН СТИЦАЈ ОКОЛНОСТИ: Томе Владимируски, сликар

ДА ЛИ ОВДЕ ПОСТАВИТИ СТУВ СРАМА: Нико није примећивао беспомоћног возача на каменом мосту у Скопљу

(Снимио: Б. ПЕТРОВИЋ)

● Људи су мирно пролазили поред човека који је беспомоћно седео за воланом својих кола ● Интерна клиника тврди званично једно, а очевици друго

Скопље, 2. октобра

ПРЕ петнаестак дана, тачније, 14. септембра нешто после ноноћи на Интерној клиници Медицинског факултета у Скопљу умро је познати сликар Томе ВЛАДИМИРСКИ. Оно због чега о овој смрти још не престаје да се прича почело је дан раније на Каменом мосту.

„Ами 8“ 67-годишњег сликара изненада је застao на узаном коловозу моста. Не обраћајући много пажњу на возача, са обраћајни милиционар је уз по моћ неких пролазника склонио аuto са коловоза. Људи су мирно и незаинтересовано наставили да пролазе поред аутомобила и беспомоћног воза-

ча за колом све док га није препознала инжењер Злата ДРАКУЛОВСКА која је у другом аутомобилу пролазила са својим колегом Милетом ФИЛИПОВСКИМ и возачем Милivojem СТОЈМЕНОВИЋЕМ. Одмах су сели у кола сликара и одвезли га у Градску болницу. Када болесника тамо нису хтели да приме ни после дугог убеђивања, отишли су на Интерну клинику где су били боље среће, али је сликар после 15 сати издахнуо.

● Деманти

НОВИНАРИ, којима је преминули сликар као и многим Скопљанцима био велики пријатељ, излили су своју жалост и сричу на лекаре. Дежурни лекар и једна његова млађа колегиница из Градске болнице директно су оптужени што болесног сликара нису примили у болници — јер није имао упут. Пале су тешке речи и на рачун Интерне клинике. Не колико дана касније појавио се демант у виду званичног саопштења Интерне клинике у коме се дословце каже:

„На Интерну клинику је дана 13. септембра 1971. године око 10 часова у БЕСВЕСНОМ СТАЊУ донет покојни Томе ВЛАДИМИРСКИ. Без питања за унутршњи хитит је прогледан и дата му је одређена терапија. У тешком бесвесном стању он је умро иднег дана у 1.43 часа, после 15 часова лежања у болници. Узрок смрти је висок кrvni притисак који је проузроковао кrvavje u мозгу, па парализа леве стране тела, са бе свесним стањем, шећерица болест и оштва срчана слабост.“

У Градској болници се засад само званично ћuti.

СУПРУГУ покојног сликара, Радмилу посетили смо у њеном стану пуном пејзажа са

Вардаре и Радике. Иако свако ново подсећање на протекле дане није пријатно пристала је на разговор.

● Последње речи

— Не схватам — рекла нам је она — како са Интерне клинице могу да изјављују да је мој муж у болници донет у бесвесном стању. Када смо га са ћерком посетиле говорио је лекарима да му не дају инекције већ таблете које је свакодневно узимао. Тражио је од ћерке да му донесе папуче и кључеве од аутомобила. Није хтео да остане у болници, жељео је да га поведемо кући. Најтеже ми пада што је читав сат морао да гледа како га возе од болнице до болнице кроз град који је много волео и да му целог себе.

Милета ФИЛИПОВСКОГ, једног од очевидаца затекли смо на његовом радном месту у Заводу за стамбено привређивање.

— У Градској болници смо наишли на неразумевање код медицинског особља. Не желим о томе више да говорим. На Интерној клиници су нас одмах примили. Све што сам имао да кажем рекао сам истражним органима.

Јавни тужилац Ванчо ПРОЕВСКИ био је још краји.

— Затражио сам од органа СУП да провеле извесне околности под којима је умро ВЛАДИМИРСКИ. Још нисам добио тај извештај.

Омиљеног сликара Томета ВЛАДИМИРСКОГ више нема. Можда је и био толико болестан да је морао да умре. Случај је међутим хтео да је његова смрт уједно била и велики испит из хуманости. На жалост, неки су на њему пали. Још на самом мосту,

Б. ПЕТРОВИЋ